

POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku Prokuratora Rejonowego w S.
przy uczestnictwie I. A. i Prokuratora Okręgowego w S.
o ubezwłasnowolnienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 sierpnia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania I. A.
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 stycznia 2020 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie

sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Argumentacja wnioskodawczyni powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ogranicza się do stwierdzenia, że istnieje potrzeba wykładni art. 16 k.c. i 554¹ § 1 k.p.c., budzących poważne wątpliwości w zakresie granic okoliczności podlegających badaniu przy rozważaniu ubezwłasnowolnienia częściowego. Tak szeroko zakreślona potrzeba wykładni nie precyzuje problemów prawnych pozostających we wskazanym zakresie a związanych z rozpoznawaną sprawą i koniecznych do jej rozstrzygnięcia. Skarżąca nie poczyniła we wniosku żadnych wywodów prawnych uzasadniających istnienie poważnych wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłych, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowanych, wynikających z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę, co w konsekwencji nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście wątpliwości takie zachodzą.

W znacznej części argumenty skarżącej odnoszą się do jej własnej sytuacji faktycznej, która w jej ocenie wyklucza ubezwłasnowolnienie częściowe. Skarżąca jednak pomija, że jej aktualne dobre samopoczucie jest wynikiem pomocy osób trzecich a zaprzeczanie chorobie i konieczności leczenia bez pomocy tych osób prowadziło do sytuacji drastycznych. Nie bierze też pod uwagę, że jej choroba jest stała i pomoc kuratora ma jedynie zapewnić jej bezpieczeństwo w prowadzeniu jej spraw, z którymi z powodów opisanych przez biegłych sobie nie radzi.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).